

L'entrevista
Lluís Llongueras Perruquer, escultor, escriptor, pintor, fotògraf i negociant



Ramon Palomeras

“Ser perruquer ha estat l'error més gran de la meva vida”

Creu en l'horòscop?

El tinc en compte. Em va influenciar molt el llibre de Linda Goodman *Els signes del Zodiàc i el seu caràcter*. Hi he descobert coses increïbles. De fet, quan he de contractar algú, moltes vegades ho faig en funció de l'horòscop. No sóc un malalt, però hi ha certs traços amb els quals hi crec. De la mateixa manera que no és el mateix ser masculí o femení, tampoc ho és néixer a la primavera o a l'hivern.

I com és un bessons?

Segons Goodman, els bessons són capaços de fer dues coses alhora amb poc esforç. No suporten les feines monòtones, no són els més puntuals. Tenen un irresistible fervor venedor i facilitat de paraula, i són experts en el camp de les relacions humanes. Posseeixen una imaginació desbordant. Saben embolcallar les idees que proposen amb una combinació d'encant i intel·ligència. Tenen un humor brillant, tacte, destresa i diplomàcia. És l'explorador de la ment. Com J.F. Kennedy, Walt Whitman, Bob Dylan, Gauguin, Marilyn Monroe.

Escultura, pintura, literatura, fotografia, perruqueria, negociant...

Sóc molt polifacètic. I porto 27 anys fent-ho. Tinc molt d'atreviment. Potser sóc un esverat però sempre em preparo i em mentalitzo molt. I per arribar allà on potser no arribava el geni ho supleixo amb esforç i insistència. No em conformo amb qualsevol resultat. Ha de sortir amb dignitat i que sigui original.

Està fent ara el que no va poder fer de jove?

Jo no tirava per a perruquer. A mi el que m'agradava era pintar i dibuixar. Ser perruquer ha estat l'error més gran de la meva vida. De petit, a més de col·leccionar cromos de futbolistes, també col·leccionava làmines d'art. Als catorze anys intuïa el valor de Rembrandt, Dalí o Miró... Diferenciava i coneixia els diferents estils. I val a dir que feia uns quadres més que correctes.

I què va passar?

Un bon dia el meu pare em va dir que m'havia pagat la matrícula de l'Escola de Belles Arts. Li vaig dir que no, que no hi podia anar, perquè jo no tenia un estil com Cézanne o Picaso. Era un gran error, perquè cap d'aquests tenia estil als catorze anys. Es té un estil cremant una vida de treball. Aleshores el meu pare, que era sastre, em va col·locar en una perruqueria, on tot eren nenes! Quin paradís! Ens canviàvem tots junts... Després em vaig apuntar a comerç, una manera d'estalviar-me



PERE VIRGILI

PERFIL Després de més de 40 anys jugant amb les tisores, Lluís Llongueras ha bastit un imperi de més de 100 perruqueries, amb un miler de persones a les seves ordres. Però també, encara que molta gent no ho sàpiga o no ho vulgui acceptar, porta anys i panys amb el pinzell, l'escarpa i la ploma. Ara presenta *Diàlegs d'un gèminis (Viena Edicions)*, una conversa amb el seu alter ego per parlar de la vida, del món, de la política, de l'art i del sexe.

el llatí i vaig començar a familiaritzar-me amb els números. I amb un lema sagrat del meu pare: *No gastis més del que guanyis*.

Parlant de lemes. El de Joan March era *Dones, dinars i diners*. Què li sembla?

No està gens malament. Però em quedo amb els dinars i les dones. Els dinars són una conseqüència per poder fer coses, per tenir l'estudi on treballa. Mira, tinc un cotxe de fa dotze anys. Mentre em vagi passant la ITV, ja en tinc prou. Per a què vull un Ferrari? No sóc de lluir.

Què li atrau d'una dona?

L'expressivitat. Una dona quieta i freda... Què passaria al llit? Res.

Què li semblen les operacions d'estètica?

Bé, sempre que no siguin capricis. Després ja és com una droga. Certes millores apugen l'autoestima i psicològicament parlant poden ser positives. Només es viu una vegada. S'han d'aprofitar els avenços de la ciència.

Mai no va pensar a operar-se la veu?

No! De jove pensàvem que tenia algun nòdul. Després d'una revisió es va descartar. Tot i així, el metge m'ho va plantejar, però sense cap garantia de com quedaria. I li vaig dir que ho deixéssim córrer.

Després de 72 anys, què li falta fer?

Ho estic planificant. Es tracta d'un llibre sobre el sexe de la dona. Hi ha massa tabús. Potser rebré moltes crítiques, però estic convençut que és el treball que més satisfacció personal m'aportarà. Tindrà la col·laboració de Marta Pessarrodona, que donarà el seu contrapunt.

“Vull que em reconegin com una persona amb rauxa, seny i molta creativitat. No sóc només un perruquer”

El seu imperi nota la crisi?

Els cabells no paren de créixer. Potser no es fan tants extrems, però la gent es cuida. No com tu, que fa mesos que no passes per una perruqueria.

Què vol dir...?

No passa res, cadascú és com és.

Se'l veu hiperactiu. No para quiet?

I tant! M'encanta el silenci. Sóc autènticament jo quan estic sol. Es crea a través de la solitud. Quan no em surt alguna cosa, escolto Händel o Mahler i dibuixo millor.

Té alguna frustració?

No viure la maternitat.

És important per a vostè el reconeixement.

Sí. Vull que em reconegin com una persona amb rauxa, seny i creativitat. Em fot que la gent em classifiqui només com a perruquer.

Per cert, confia en Obama?

Les coses no poden empitjorar. Però per desgràcia els EUA influeixen massa en el conjunt mundial. Aquest és el drama. Si els EUA fossin com l'Índia, no hi hauria cap problema. Ja podrien tenir el president que volguessin. Com si volien tenir deu anys més en Bush.

DE FIL DE VINT

Tres llibres

Isabel-Clara Simó



Avui, dissabte, estaria bé parlar de llibres. De tres en concret, fora de la gran publicitat i l'enrenou mediàtic que són, però, excel·lents. N'hi ha dos de ciència-ficció, un gènere que no té el vigor que havia tingut i que en molts casos poua del cinema, sobretot d'aquell per al qual són més importants els efectes especials que no pas la història. Encara recordo la figura solemne de don Miquel Masriera, que va fundar la recordada col·lecció *Nebulae*. I he pogut tractar l'amable i cultíssim Miquel Barceló (no el confongueu amb el pintor), que, des de la Universitat Politècnica de Catalunya, dirigeix un premi internacional d'aquest gènere. També tinc el goig de conèixer i de llegir Munné-Jordà, fundador de la Societat Catalana de Ciència-ficció i Fantàsia; ara ens ofereix un llibre de relats modèlic, *El mirall venecià*, amarat d'aquella intel·ligent sensibilitat que el caracteritza. A més, he llegit un llibre sensorial d'aquest mateix gènere, *La mutació sentimental*, de Carme Torras, matemàtica, informàtica i professora de l'Institut de Robòtica. Un llibre d'una bellesa espectacular: ¿us imagineu uns robots que sàpiguen prendre decisions millors que les nostres? Que ens avantatgin?

El llibre que més m'ha impactat ha estat el del periodista Ricard Ruiz Garzón, *Esquizo-frènia*, que goso qualificar d'extraordinari i que em fa pensar que encara hi ha periodistes amb ganes d'investigar la realitat, en comptes d'estar penjats del redactor en cap i del Google. Les històries reals que ha recollit l'autor, la immensitat dels seus coneixements i l'estremidora realitat que descriu, així com el dolor i el patiment dels afectats, són tan colpidors! Imprescindible.